

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและเหตุผลในการศึกษา

"ทำไมมนุษย์ต้องหัวเราะ" และเพราะอะไร "มนุษย์จึงรู้จักหัวเราะ" เป็นคำถามที่มีมานานแล้ว และนักปรัชญากรีกคือ อริสโตเติล (อ้างไว้ใน อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์ 2536 : 52) เคยตั้งทฤษฎีการหัวเราะเพื่อตอบคำถามไว้ว่า

"มนุษย์มักจะหัวเราะคนรังหรือคนที่ไม่รู้จักตนเอง การหัวเราะทำให้เราเกิดความมั่นใจในตัวเองแต่บนความเจ็บปวดของผู้อื่น เพราะเขาโรคร้ายกว่าเรา โดยเฉพาะความอับโชคทางสรีระหรือความพิกลพิการของมนุษย์ ผู้ที่ถูกหัวเราะมักเป็นคนไม่สวยหรือไม่สมประกอบทางใดทางหนึ่ง อารมณ์ขันที่เกิดขึ้นในลักษณะนี้ ฝ่ายผู้หัวเราะจึงมีฐานะเหนือกว่าอีกฝ่ายที่ถูกหัวเราะ"

HOBBS (อ้างไว้ใน อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์ 2536 : 52) ให้ความเชื่อเรื่อง "ความเหนือกว่าของผู้หัวเราะ" โดยเห็นว่า "การหัวเราะเป็นการแสดงออกถึงความมั่นใจในตนเอง เกียรติภูมิ และความเหนือกว่าของบุคคลและเสียงหัวเราะบางครั้งก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องของอารมณ์ขันเลย"

จิกมันพรอยด์ (อ้างไว้ใน อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์ 2536 : 53) ได้แยกแยะอารมณ์ขันหรือตลกไว้ 2 ประเภท คือ "ความขำขันอย่างแท้จริง (Humour) เป็นการเล่นตลกกับระบบความหมายที่มีแบบแผนแน่นอนอันสังคมเท่ากับการล้อเลียนความเป็นจริงทางสังคม และแบบที่สอง คือ ความขำขันที่แฝงไว้ด้วยการเหยียดหยัน (Witz) หรือเป็นการปลดปล่อยความ

เครียดหรือความกดดันต่างๆ ที่อยู่ในจิตใต้สำนึก การเล่นตลกแบบหลังช่วยให้ความก้าวร้าว ถูกปลดปล่อยมาสู่ระดับจิตสำนึก ดังนั้นจึงเป็นการเล่นตลกแบบเด็กๆ เพื่อผ่อนคลายความเครียด เราจะพบมากในตลกที่เกี่ยวกับเรื่องเพศหรือตลกลามก"

นักคิดในวงวิชาการตะวันตกให้ความสำคัญกับอารมณ์ขัน เสียงหัวเราะและตลกกันมานานแล้ว โดยเห็นว่า อารมณ์ขันหรือตลกเป็นเรื่องพื้นฐานของชีวิตมนุษย์ เทียบได้กับศาสนาและภาษา

สำหรับสังคมไทย ซึ่งแต่ไหนแต่ไรแล้วที่กล่าวไว้ว่าเป็นสังคมที่ผ่อนคลาย ไม่เคร่งเครียด เป็นสยามเมืองยิ้ม เป็นสังคมที่มีอารมณ์ขัน กลับไม่ค่อยที่จะให้ความสำคัญกับการศึกษาเรื่องเกี่ยวกับตลก อาจเป็นเพราะ "เมื่อเสียงหัวเราะจบลง บิดหน้าม่านทุกอย่างก็ผ่านเลยไป" คือ ให้ความหมายของตลกว่าเป็นเรื่องไร้สาระ หรืออาจเป็นเพราะสภาพสังคมทั่วไปที่ยังมีการแข่งขันน้อย ความเครียด ความคับข้องใจในชีวิตยังมีอยู่มากในระดับที่รับได้ของคนในสังคม ตลกจึงยังไม่มี ความหมายใดๆ

แต่ในปัจจุบัน สังคมไทยเปลี่ยนแปลงไปโดยการหลั่งไหลของวัฒนธรรมสินค้าจากทางตะวันตก วิถีชีวิตตะวันตกเด่นชัดในสังคมไทย ปัญหาเช่นที่เกิดในสังคมวัตถุนิยมตะวันตกได้เกิดขึ้น ลัทธิบริโภคนิยมทำให้เกิดการแข่งขันชิงดีชิงเด่น ความรวยความจนเป็นภาพใหญ่ในสมองของคน ความเครียด ความผิดหวังมากขึ้น คนไทยจึงแสวงหาทางออกด้วยการใช้การผ่อนคลายด้วยตลก คำถามประเภทอะไรเอ่ยแพร่หลายในปัจจุบัน บรรดาสื่อมวลชนสมัยใหม่ชนิดต่างๆ มักมีตลกแทรกอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นโฆษณาสปอต การ์ตูนการเมืองในหนังสือพิมพ์ มุขตลกของบรรดาครูเฒ่าในรายการประเภทขำขำไรดี และคอนเสิร์ตต่างๆ

ตลก มีความสำคัญและอยู่คู่กับสังคมไทยมานาน ดังนั้น ในการศึกษาเรื่องราวของตลกจึงควรรับทราบถึงสถานภาพและความเป็นมาในอดีตจนถึงปัจจุบันของตลก ซึ่ง ธนิต อยู่โพธิ์ (2531) ได้เรียบเรียงถึงตลกไว้ในหนังสือ "ศิลปะละครหรือคู่มือนาฏศิลป์ไทย"

ไว้ดังนี้

"จ้าววด" แต่เดิมคงจะใช้เรียกพวกที่เล่นสำหรับกับละคร เช่น มีกำหนดไว้ในกฎหมายศักราชโบราณ รวมทั้งผู้แสดงละครตัวอื่นๆ ดังนี้

(1) นายโรง	นา 200
(2) ยืนเครื่องรอง	นาคณะ 100
(3) นางเอก	
(4) ยืนเครื่องเลว	นาคณะ 80
(5) นางเลว	
(6) จ้าววด	นา 50

แต่พวกจ้าววดอาจมีวิธีเล่นเฉพาะ เรื่องเฉพาะพวกของจ้าววดเอง ไม่เกี่ยวกับละคร ก็คงจะมีเช่นที่กล่าวไว้ในกลอนเสภาเรื่อง ขุนช้างขุนแผน ตอนทัศนางวันทอง มีว่า

"จ้าววดเอาอ้ายค่อมเข้าด้อมเมียง พุดจาฮาเสียงสนั่นโรง"

จ้าววดในตอนนี้มีระบือถึง "อ้ายค่อม" เข้าใจว่ามีได้เล่นกับละคร อาจเล่นเป็นสาร์บต่างหาก เช่น นักสวดหรือจ้าววดในชั้นหลังนี้ก็ได้ หรืออาจเป็นตัวจ้าววดหรือตัวตลกซึ่งมีสมญาประจำตัวแต่เล่นแทรกปะปนไปกับละครก็ได้ เช่น ในการเล่นหนังตะลุงทางจังหวัดพัทลุง เขามีตัวหนังตลก 3 ตัว มีสมญาว่า อ้ายกลิ้ง 1 อ้ายยอดทอง 1 อ้ายบินหลา 1 หนังตะลุงในกรุงเทพฯ เหมือนจะมี อ้ายขาด 1 อ้ายเบสือย 1 ส่วนตลกหุ่นก็มี อ้ายรหนกกับอ้ายกลีบ แต่อ้ายค่อมจ้าววดที่กล่าวถึงในกลอนเสภาข้างต้นนั้น อาจเป็นจ้าววดประกอบหุ่นก็ได้ เพราะยังมีกล่าวไว้ข้างต้นของกลอนเสภาท่อนอีกคำหนึ่งว่า

"พวกหุ่นเชิดชักยักอ้ายท่า

คนเจรจาสองข้างต่างผู้เงียง"

แต่ในภายหลังคำว่า "จ้าวอด" กับ "ตลก" ดูเหมือนจะใช้ปะปนกันใน "รามเกียรติ์ บทร้องและบทพากย์" ซึ่งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชนิพนธ์ขึ้นสำหรับเล่นระงม มีอยู่ 6 ชุด นั้น ทรงเรียกตลกโขนว่า "จ้าวอด" ในรัชสมัยของพระองค์ ได้ทรงชูปเสียงพวกตลกหรือจ้าวอดไว้หลายคนและที่โปรดพระราชทานบรรดาศักดิ์ให้เป็นขุนนางก็มีหลายท่าน เท่าที่ทราบ คือ :

พิเศษ	1. ประหาสบดี	(สาริด เนตรประหาส)	ขุน -
	2. ราชนทิการ	(จันทร์ ประหาส)	หมื่น -
	3. สรรณสมิตมุข	(แจ่ม ภาตประหาส)	พัน -
สำหรับ 1		(ฮืด ตามประหาส)	ขุน -
	4. สนุกชวนเรียง	(หวน เรียงเนตร)	ขุน -
	5. บรรเทิงชวนหัว	(เปี้ยว วัชรประหาส)	หมื่น -
	6. ช่วยสำเร็จสรวล	(สุข ไชยวรรณ)	หมื่น -
สำหรับ 2	7. ชวนสำเร็จสราย	(แฉ่ง รัตินัน)	หมื่น -
	8. สมานประหาสกิจ	(แคล้ว วัชรโรบล)	ขุน -
	9. สมิตประหาสกร	(เจิม นาคมาลัย)	หมื่น -

ส่วนท่านที่ยังมิได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์ก็ยังมีอยู่อีก ที่มีชื่อเสียงก็ เช่น นายพันและนายเกริ่น ซึ่งท่านพวกนี้เท่ากับเป็น "ตลกหลวง" ประจากราชสำนักมีหน้าที่แสดงจ้าวอดประกอบการแสดงโขนหลวง และละครของหลวงในรัชสมัยนั้น เป็นที่น่าสังเกตว่าราชทินนามของจ้าวอดหรือตลกหลวงนั้น มีนามสัมพันธ์กันสำหรับละ 4 คนๆ ละเท่ากับสำหรับนักแสดง ทำให้คาดว่า พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวอาจจะทรงเห็นว่าศิลปะแห่งการเล่นจ้าวอดนั้นสืบทอดมาจากนักแสดงหรือโปรดเกล้าฯ ตั้งพระราชทินนามให้เป็นสำหรับๆ เลียนแบบนักแสดงก็ได้

ขณะที่คุณชูชีพ ช่างของยูทรี หรือคุณท่วม ทรนง ซึ่งเป็นตลกชื่อดังในอดีตได้
ฟื้นความหลังให้ฟังโดยละเอียดถึงตลกว่า :

เมื่อก่อนเขาไม่มีจำอวดหรือละครย่อย มีแต่สวดคฤหัสถ์ มีผู้แสดงอยู่ 4 คน
ไม่มีผู้หญิงแต่มีตัวนางอยู่คนหนึ่ง มีตัวต้อย กับคอหนึ่ง คอสอง มีทิมพระธรรมตั้งอยู่บนหนึ่งมี
ตาลบัตรคนละอัน มีเทียนจุดเล่มหนึ่ง เขาจะเล่นและแต่งตัวกันตรงนั้นเองรอยใช้ตาลบัตรบัง
เอาไว้เล่นกันสนุกมาก รอยเฉพาทำออกภาษา หมายถึง การพูดภาษาจีน ฉวน แยก
มอญ หม่า ฯลฯ การสวดคฤหัสถ์นี้มีเฉพาะงานศพเล่นแก้เหงาคณมาในงานเท่านั้น

ต่อมากการสวดคฤหัสถ์นี้เริ่มเลือนหายไปกลายเป็นจำอวด ตัดเอาตาลบัตรออก
ไปเพราะเกะกะ การแต่งตัวก็แต่งกันหลังจาก หน้าฉากมีเตียงตั้งอยู่ตัวหนึ่ง ทั้งหมดที่จะ
แสดงก็ออกมาแต่ไม่ออกกันมาทั้งหมด ออกมาทั้งสองคนก่อนพอเสนาให้คนหาเข้าที่ดีแล้ว ทิมก็
ทยอยกันออกมาจนครบชุดเรียกว่าฮากันไม่ขาดระยะ สิ่งที่จำอวดจะขาดไม่ได้ คือ ไม้ตะขบ
ใช้ตีหัวเมื่อไรฮาเมื่อนั้น ไม้ตะขบทำมาจากกระบอกไม้ไผ่เอามาผ่าจวนถึงโคน เพื่อกันตีไม้
ให้เจ็บ แต่ตีคัง ถ้าคนตีไม้ไม่เป็นเล่นเอามินหรือแตกเข้าให้แหละ ในชุดจำอวดนี้เท่าที่จำได้มี
นายทัง มาหมิงคล นายต้อย ขานาญประดิษฐ์ (พ่อนายจาร์ก ขานาญประดิษฐ์) นายพอน
คุ้มเดช และนายอะไรก็จำไม่ได้ ที่กล่าวนามมานี้ทั้งหมดได้มีฐานะไปตายกันหมดแล้ว แต่ความ
เด็ดขาดเรื่องการแสดงยังเป็นแนวทางของคนรุ่นใหม่ที่แสดงมาจนทุกวันนี้

เมื่อชุดจำอวดรุ่นเดอะได้ทิ้งมรดกเอาไว้ ก็มีคณะใหม่ๆ เกิดขึ้นมาแทน ชุดนี้
เรียกตัวเองว่าคณะละครย่อย เล่นกันเป็นทีม เช่น ทีมสี่สมิง ทีมนี้นับว่าเป็นทีมที่ฮิตที่สุดาน
เวลานั้น ชุดนี้มีนายสนธิ เกษรนัง อบ บุญติด จาร์ส สุวคนธ์ และเฉลิม บุญเกียรติ

สงครามโลกครั้งที่สอง ทำให้นักแสดงจำอวดละครย่อยเกิดขึ้นมาหลายคณะ อาทิ
"เสมาทอง" "ลูกไทย" "ลูกประชาชน" "เอกสิงห์" "ศรีเบญจา" ฯลฯ ในช่วงนี้ก็มี
นักแสดงหน้าใหม่เกิดขึ้นมา อาทิเช่น จอก ดอกจันทร์ แจ้ว ดอกจิก จิว ดอกจอก

เสน่ห์-ล้อต๊อก-สมพงษ์ ดอกดิน-สหัส จารุญ-สุคนธ์-จุมพล (ตะบันไฟ) บั้งและ ฯลฯ สมัยนั้น เป็นสมัยของท่านจอมพล ป.พิบูลสงคราม ให้เปลี่ยนเป็น "หัตถนาฏกรรม" ก็มาจากละครย่อตนเอง แต่เรียกยากจึงเรียกว่าละครย่อมาตลอดจนทุกวันนี้

ต่อมามีจ้าววตรุ่นล่าสุดตอนละครชาย-จริง หมิง-แท้ พวกละครย่อก็เข้ามารวมกับคณะละครคือเล่นรวมไปกับละคร ละครย่อก็ค่อยๆ หายไป แต่ก็มีแสดงอยู่เฉพาะไม่เป็นที่สำคัญ สำคัญ ตอนนี้มีตลกหญิงเกิดขึ้นมาคนหนึ่ง คือ ชูศรี วรรณประดิษฐ์ วิทยุวิทยุ นั้นก็มี จันตรี สาริกบุตร กับอรุณศรี น้อยทิพย์ เป็นตัวยืนทุกเรื่อง ชูศรีดังขึ้นมาทำเอาตลกหญิงสองคนอ่อนแรงไปเหมือนกัน ความสำคัญของตลกมีมากขึ้นกว่าในอดีต จะสังเกตได้ว่าระยะหลัง การเสียชีวิตของบรรดาตลกได้รับความสนใจจากประชาชนอย่างไม่เคยมีมาก่อนในอดีต ตั้งแต่การเสียชีวิตของ ชูศรี มีสมมนต์ จุ่มจุ่ม เข้มเล็ก เทพ เทียนชัย ส่งผลถึงความรู้สึกในสังคมของคนทั่วไป ซึ่งหนังสือพิมพ์เดอะเนชั่น ฉบับสุดสัปดาห์ ประจำวันที่ 10-16 กันยายน 2536 สรุปพัฒนาการความสำคัญของตลกหลังการเสียชีวิตของจุ่มจุ่ม เข้มเล็ก ไว้ดังนี้

"และนับตั้งแต่บรมครูตลก อบ บุญติด สร้างสรรค์ให้มีตลกใน ยุค เรือง นาคเรขม เพื่อให้ละครนั้นมีรสชาตินอกเหนือจากความรักยังได้สอดแทรกความตลกขบขันลงในบทละครด้วย ขณะนั้น จึงเกิดตลกหลายคน อาทิ ล้อต๊อก สมพงษ์ พงษ์มิตร จารุญ หนวดจุ่ม แจ้ว ดอกจิก จอก ดอกจันทร์ จนกระทั่ง ชูศรี มีสมมนต์ ฯ ซึ่งภาพยนตร์ไทยและละครไทยสมัยนั้น จะต้อง มีตลกเข้าไปร่วมแสดงเป็นตัวประกอบอย่างขาดไม่ได้จนถึงทุกวันนี้ แต่ชีวิตตลกในวันนั้นยังเป็นอาชีพที่ไม่เด่นดังเหมือนกับตัวพระ-นาง จึงกลายเป็นแค่ตัวประกอบระดับล่างๆ ที่ดูเหมือนไม่มีความสำคัญ จนกระทั่งช่วงหลังที่เกิดคณะตลกอาชีพขึ้น และนับวันจะเป็นอาชีพ ที่มีบทบาท เพราะตลกสมัยนี้รู้จักหารายได้และสร้างชื่อเสียงให้กับตัวเอง เช่น การเล่นตามห้องอาหาร หรือตามคาเฟ่ ตาม

สถานที่ต่างๆ ที่ต้องการความบันเทิงและเสียงหัวเราะ ต่อมามีการทำเทปบันทึกการแสดง ไม่ว่าจะเป็นเทปคาสเซ็ทจนถึงม้วนวิดีโอ ซึ่งการพัฒนาการที่กล่าวมานี้สามารถทำเงินเป็นกอบเป็นกำเข้ากระเป๋าแก่เหล่านักแสดงตลกได้อย่างสบายๆ"

เดอะ เนชั่น ยังให้ภาพของตลกในปัจจุบันชัดเจนขึ้นจากรายได้ที่ได้รับของตลกต่างๆ เช่น จุ่มจิม ว่า

"ถึงปัจจุบันตลกรุ่นเดียวกับจุ่มจิม เช่น รัตน์ เชิญยิ้ม เบ็ด เชิญยิ้ม น้อย ฤทธิ์งาม นักแสดงตลกระดับนี้ในนี้มีความเป็นอยู่ที่ดี มีงานประจำ มีบ้านหรูหรา และรถยนต์ราคาแพงจับ แต่ชีวิตของตลกเจ้าเนื้ออย่าง "จุ่มจิม" ซึ่งเป็นดาราทลกชั้นนาเหมือนกัน เรียกเสียงหัวเราะได้ไม่แพ้กันกลับมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ตรงกันข้ามกับตลกกลุ่มนี้ ถึงแม้ว่าเขาจะแยกตัวมาตั้งคณะตลกที่ชื่อ "ซูเปอร์ ร็อก" มาเกือบ 10 ปีแล้ว และได้รับความนิยมจากแฟนๆ ซึ่งวานแต่ละคืนคณะของเขาได้วิ่งรอกแสดงถึง 7-8 แห่ง มีรายได้แต่ละ 2,000-3,000 บาท รวมแล้วคืนหนึ่งไม่ต่ำกว่า 20,000 บาท"

หากไม่คำนึงถึงชีวิตเศร้าของจุ่มจิม รายได้คืนละ 2-3 หมื่นบาท ที่ได้รับนับว่าไม่น้อยเลยทีเดียว ปัจจุบันดาราทลกมีงานมากกว่าดารานั่งดั่งๆ หลายคน เบ็ด เชิญยิ้ม รัตน์ เชิญยิ้ม เทพ ฤทธิ์งาม น้อย ฤทธิ์งาม ซูเปอร์ ร็อก ต่างมีฐานะดีดั่งที่เดอะ เนชั่นกล่าวไว้

ตลกในปัจจุบันมีความสำคัญแทรกอยู่ในงานบันเทิงทุกแขนง ดาราทลกมีรายได้และฐานะระดับเศรษฐีต่างจากในอดีตมาก การแสดงตลกให้ความบันเทิงแก่ผู้ชมจนอาจกล่าวได้ว่า "ตลก คือ ความไร้สาระที่มีสาระ" ให้ความผ่อนคลายแก่ปัจเจกชนและสังคม แต่

การศึกษาและทำความเข้าใจในลักษณะของตลกไทยยังมีน้อย การศึกษารโดยส่วนใหญ่เป็นของตะวันตก ดังนั้น การศึกษาในครั้งนี้เป็นการขยายเส้นทางความเข้าใจในรายละเอียดของตลกให้มากยิ่งขึ้นว่า ตลกในสื่อมวลชนไทยมีลักษณะอย่างไร

โดยเลือกที่จะศึกษาตลกจากสื่อวีดิทัศน์ เพราะจะเป็นการแสดงที่มีระยะเวลายาวสามารถเล่นได้เต็มที่ไม่มีการเซนเซอร์ตัวตลกหรือผู้เล่นตลกจะต้องมีมุขมาแสดง ซึ่งเราสามารถที่จะศึกษาลักษณะของตลกที่มีในงานเหล่านี้ได้อย่างชัดเจน อีกทั้งบรรดาตลกคณะต่างๆ ที่มีอยู่ ณ ขณะนี้ก็นิยมที่จะอัดลงวีดิทัศน์จำหน่าย ซึ่งเป็นเทคโนโลยีในการเก็บข้อมูลที่เป็นภาพเอาไว้ดูภายหลัง และสามารถศึกษากระบวนการที่ใช้ในการผลิตนั้นว่ามีปัจจัยประกอบอย่างไรบ้าง ดังนั้น วีดิทัศน์จึงเป็นเหมือนแหล่งข้อมูลที่จะนำมาศึกษาได้โดยชัดเจน

ปัญหาวิจัย

1. กระบวนการผลิต และการนำเสนอการแสดงตลกในสื่อวีดิทัศน์เป็นอย่างไร
2. โครงสร้างการแสดงของตลกที่ปรากฏอยู่ในสื่อวีดิทัศน์มีลักษณะอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเข้าใจถึงเทคนิคของสื่อวีดิทัศน์ ที่มีผลต่อการกำหนดลักษณะการนำเสนอการแสดงตลก
2. เพื่อเข้าใจโครงสร้างการแสดงตลกที่ปรากฏอยู่ในสื่อวีดิทัศน์

ขอบเขตของการวิจัย

ปัจจุบันตลกถูกเผยแพร่หลายสื่อด้วยกัน แต่ที่จะนำมาศึกษาคือสื่อวีดิทัศน์หรือวีดิโอเทป ในการวิจัยครั้งนี้จะศึกษาวีดิทัศน์ตลกที่มีจำหน่ายอยู่ตามแผงทั่วไป โดยคัดเลือกเฉพาะคณะที่ได้รับความนิยมสูง โดยใช้เกณฑ์การสอบถามยอดจำหน่ายจากผู้ผลิตวีดิทัศน์ ร้านจำหน่ายปลีกที่บริเวณคลองเตยและตลาดปิ่นซึ่งเป็นที่รวมของเทปประเภทตลก รวมทั้งสอบถามจากร้านจำหน่ายในห้างสรรพสินค้าอีก 1 แห่งด้วย จึงพบว่าคณะที่เป็นที่นิยมสูงสุดในขณะนี้คือ คณะเรนต์ เข็ญยิ้ม คณะเบ็ด เข็ญยิ้ม เทพ-น้อย พรุ่งงาม ชูปเปอร์โจ๊ก คณะเพชรตาราราย และคณะล้อต๊อก-ชูศรี

ข้อสันนิษฐานในการวิจัย

1. เทคนิคของสื่อวีดิทัศน์มีผลต่อการกำหนดลักษณะของการแสดงตลก และช่วยเสริมความสนุกสนานให้กับการแสดง
2. ลักษณะของตลกที่ปรากฏานสื่อวีดิทัศน์ใช้โครงสร้างการแสดงแบบหน้าที่ โดยอาศัยทฤษฎีการแสดงแบบบทเปิด หยิบยกเรื่องราวในชีวิตประจำวันมาเป็นเนื้อหา และใช้ภาษาในการสื่อความหมายให้เกิดความสนุก

นิยามศัพท์

การแสดงตลก

หมายถึง การแสดงที่ทำให้ผู้ชมเกิดอารมณ์ขันหรือหัวเราะด้วยความสนุกสนานในที่นี้จะหมายถึงเฉพาะการแสดงของคณะตลกที่นิยมในคาเฟ่ และได้รับการบันทึกเป็นเทปวีดิทัศน์จากสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง และมีการจัดจำหน่ายเทปวีดิทัศน์ตามแผงเทปทั่วไป

เทคนิคของวีดิทัศน์

หมายถึง กระบวนการใช้เทคโนโลยีของวีดิทัศน์เข้ามาช่วยในการผลิตการแสดง ซึ่งหมายถึงตั้งแต่ ขั้นตอนเตรียมเทคนิค (Pre-Production) ขั้นตอนการผลิต (Production) และขั้นหลังการผลิต (Post-Production) โดยอาศัยเทคนิคของ กล้อง แสง สี เสียง การตัดต่อ และเทคนิคพิเศษเข้าช่วยในการผลิต

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการศึกษาที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ อาจนำไปใช้ในการศึกษาการแสดงที่มีเนื้อหา ตลกสนุกสนานในรูปแบบอื่น เช่น ล่าตด จาววด ฯลฯ และใช้เป็นแนวทางเพื่อการปรับปรุง เนื้อหาการแสดงของรายการประเภทกึ่งกึ่งที่มีการแทรกการแสดงตลกไว้ ซึ่งเป็นที่นิยมมา ณ ปัจจุบันอันอาจทำให้เกิดการพัฒนาความสนุกสนานแก่รายการได้เป็นอย่างดี